

Crescând, copiii își urmează destinul.

La fel făceau și Dor, Nim și Alli, cei trei copii de pe deal.

Nim a crescut înalt, cu umerii lași.

Ducea cărămizi de lut pentru tatăl său, un zidar. Îi plăcea faptul că era mai puternic decât alți băieți. Nim a devenit fascinat de putere.

Alli a devenit mai frumoasă,

iar mama sa i-a spus să-și țină părul negru împletit în cosiță și ochii plecați, căci altfel frumusețea sa va încuraja dorințele întunecate ale bărbaților. Alli s-a înveșmântat în umilință.

Dor?

Ei bine, Dor a devenit un măsurător al lucrurilor. Pietre, bețe, bețișoare, pietricele, orice putea număra. Adeseori cădea într-un soi de vis, gândindu-se la numere, iar frații mai mari îl lăseau singur atunci când plecau la vânatoare.

Și Dor alerga pe dealuri cu Alli, iar mintea sa alerga în fața lui, chemându-l.

Și apoi, într-o dimineață fierbinte, s-a întâmplat un lucru ciudat.

Dor, adolescent acum, dacă e să judecăm după vremurile noastre, stătea așezat, înfigând un băț în pământ. Soarele ardea cu putere, iar el se uita la umbra bățului.

A pus o piatră în vârful umbrei. A început să cânte. Se gândea la Alli. Erau prieteni din copilărie, dar acum el era mai înalt, ea era mai *moale*, iar el simțea o sfârșeală stranie când ea își ridica privirea să o întâlnească pe a lui. Se simțea de parcă l-ar fi dezechilibrat cineva.

O muscă bâzâi pe lângă el, trezindu-l din reverie.

– Ahhh, spuse, alungând-o cu mâna.

Când se uită iarăși la băț, umbra nu mai atingea piatra.

Dor așteptă, dar umbra continua să se scurteze, căci soarele se ridica pe cer. Se decise să lase totul așa și să se întoarcă a doua zi. Iar a doua zi, când soarele avea să alungească umbra până la piatră, acea clipă avea să fie... *același timp ca astăzi*.

De fapt, se gândea, nu cumva același moment se repeta în fiecare zi? Momentul în care umbra, bățul și piatra erau aliniată?

Avea să numească acea clipă momentul lui Alli și în fiecare zi avea să se gândească la ea când cele trei se întâlneau.

Se bătu cu un deget pe frunte, mândru de el însuși.

Și astfel a început omul să măsoare timpul.

Musca se întoarce.

Dor o alungă iarăși cu mâna. Numai că de această dată se întinse într-o fâșie lungă și neagră, care se prelungea într-o masă întunecată.

Din ea ieși un bărbat bătrân, înveșmântat în straie albe.

Dor făcu ochii mari de teamă. Încercă să alerge, să țipe, dar corpul nu-l mai asculta.

Bătrânul ținea în mână un toiag de lemn auriu. Atinse bățul cu care Dor măsurase umbra soarelui, iar acesta se ridică din pământ, transformat într-un roi de viespi. Viespile creară o nouă linie întunecată, care se prelungea precum o draperie.

Bătrânul păși prin ea.

Și dispăru.

Dor fugi.

Nu avea să povestească nimănui, niciodată despre acea întâmplare.

Nici măcar lui Alli.

Nu până la sfârșit.

Sarah găsește timp într-un sertar.

Îl deschide căutându-și blugii negri și descoperă, tocmai în fund, un Swatch purpuriu cu o brățară de plastic. Părinții i-l dăduseră când împlinise doisprezece ani.

Două luni mai târziu erau divorțați.

– Sarah! strigă mama ei de la capătul scăriilor.

– *Ce?* strigă ea înapoi.

După despărțirea lor, Sarah stătuse cu Lorraine, care îl învinuia pe Tom, fostul și absentul soț, pentru toate lucrurile care nu mergeau cum trebuie în viețile lor. Sarah obișnuia să o aprobe cu o mișcare a capului. Dar fiecare din ele, în felul ei, aștepta ceva de la el; Lorraine ca el să recunoască faptul că se înșelase, Sarah să fie salvată de el. Nu avea să se întâmple nici una, nici alta.

– *Ce, mamă?* strigă iarăși Sarah.

– Îți trebuie mașina?

– Nu-mi trebuie mașina.

– *Ce?*

– Nu-mi trebuie mașina!

– Unde te duci?

– Nicăieri!

Sarah verifică ceasul purpuriu, să vadă dacă încă mai merge: este 6.59.

Opt și jumătate, opt și jumătate!

Închise sertarul și strigă:

– Concentrează-te!

Unde îi sunt blugii negri?

Victor găsește timp într-un sertar.

Își scoase agenda. Se uită la programul zilei următoare, care cuprindea o ședință a consiliului de administrație la ora 10 A.M., o conferință cu analiștii la 2 P.M. și, la 8 P.M., cina cu directorul brazilian a cărui companie o cumpără. La cum se simte, va fi norocos dacă va reuși să ducă la bun sfârșit măcar unul dintre lucrurile astea.

Înghite o pastila. Se aude o sonerie. Cine ar putea fi la ora asta? O aude pe Grace pășind pe hol. Își privește fotografia de nuntă de pe birou, ce tineri erau amândoi, ce sănătoși, fără tumori, fără rinichi care nu mai funcționează.

– Victor?

Ea stă în ușa biroului cu un om de la o companie de servicii, care împinge un scaun cu roțile electric.

– Ce e ăsta? întrebă Victor.

Grace se forțează să zâmbească.

– Am decis, nu-ți amintești?

– Încă nu am nevoie de el.

– Victor.

– Nu îmi *trebuie!*

Grace privește tavanul.

– Lasă-l aici, îi spune bărbatului.

– În hol, spune Victor.

– În hol, repetă Grace.

Ea îl urmează pe bărbatul care iese din birou.

Victor închide agenda și își masează abdomenul. Se gândește la ce îi spusese doctorul.

Nu mai putem face mare lucru.

Trebuie să facă însă *ceva*.